

2) Eneſte Behandling af:

Forſlag til en Adreſſe til Kongen.

Mødet hævet Kl. 4 10"

Fire og halvtredſindstyvende Møde.

Onsdagen den 2den April Kl. 1 1/2.

Protokollen for forrige Møde blev oplæſt og vedtagen.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forſlag til Lov om en Forandring i Børnepligtsloven af 6te Marts 1869 § 56.

Da der ſiden Sagens 2den Behandling ikke var forløbet den i Forretningsordenen faſttatte Tid, udbrævedes Thinget Samtykke til dens Foretagelſe i dette Møde. Dette Samtykke blev, da Ingen ønskede at udtale ſig om dette Spørgsmaal, anſet ſom givet uden Afſtemning.

Der var til denne Behandling ikke ſtillet noget Endringsforſlag.

Forforſlagets Indhold og Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling ſattes under Forhandling.

Da Ingen ønskede at udtale ſig, ſattes Sagens Overgang til 3die Behandling under Afſtemning og vedtoges enſtemmig med 42 Stemmer.

Derpaa gik man til den ſidſte Sag paa Dagsordenen, ſom var:

Eneſte Behandling af Forſlag til en Adreſſe til Kongen.

(Forſlaget findes i Tillæg A.)

Formanden: Forhandlingen over denne Sag er herved aabnet. Jeg ſkal give Ordet til den 6te Landſtingsmand for 1ſte Kreds ſom Ordfører for Forſlagsſtillerne.

Stellermann: Jeg ſkal tillade mig paa Forſlagsſtillerne Begne i nogle ſaa Ord at gjøre Rede for de Grunde, ſom have bevæget os til at forelægge det høie Thing dette Forſlag, og for de Grunde, ſom tillige hos os have fremkaldt Haabet om, at Forſlaget maatte finde Thingets

Billigheſe. Den Adreſſe til Hans Majestæt Kongen, ſom Folkethinget vedtog iforgaars Aftes, har, forekommer det os, gjort det til Pligt for Landſtinget at udtale ſig, har gjort det til Pligt ligeover for Hans Majestæt Kongen, ſom er berettiget til at komme til Kundskab om Stemningen ogſaa i dette Thing, og har gjort det til Pligt overfor Folket, hvis lovmæssige Repræſentation vi ere lige ſaa vel ſom Folkethinget, og navnlig overfor de mange Elementer i Folket, der ſe hen til os ſom det Led af Forfatningen, hvori de iſær ſe Bæretagelſen af deres Intereser. — Det forekommer os, at den Adreſſe, ſom Folkethinget har vedtaget, opfordrer Landſtinget til at tale baade ved, hvad den ikke ſiger, og ved, hvad den ſiger. Den opfordrer os til tale ved det, den ikke ſiger, idet den helt igjennem har forbigaaet den Omſtændighed, at der ved Siden af Folkethinget ſtaar et Landſting ſom en ligeberettiget Faktor i Lovgivningsmagten. Den taler helt igjennem, ſom om det danſke Folks Repræſentation forfatningsmæssig alene beſtod af Folkethinget, og ſom om der ſaavel paa dette Standpunkt ſom paa andre kun var Spørgsmaal om en Forhandling imellem det og Hans Majestæts Regjering. Det udtales, at, naar der mellem Folkethinget og Hans Majestæts Regjering finder en god Samvirken Sted, ſaa er Alt vel. Der findes ingen Antydning af, at ogſaa Landſtinget udgjør et forfatningsmæssigt Led, hvis Samtykke ogſaa udbræves, for at Alt ſkal gaa vel, og for at der ſkal finde den rolige Udviſning Sted, ſom vi Alle ønske. Men dernæſt opfordrer Adreſſen os til at tale ved det, den ſiger; thi den indſtrænger ſig ikke til med Læuſhed at forbigaa Landſtinget, men udtaler Sætninger, ſom, hvis de virkelig gjordes, vilde reducere dette Thing til Intet. Jeg ſigter herved navnlig til de Uttringer, ſom viſt Alles Dine her i Thinget hurtig ere faldne paa. Det ſiges nemlig i Adreſſen, at det er „det konſtitutionelle Monarkis nødvendige Kraw, at Regjeringen er i Overensſtemmeſe med det af den almindelige Valgret udgaaede Thing“ — og at der ved dette Sidſte, „det af den almindelige Valgret udgaaede Thing“, menes Folkethinget, kan ikke være ſkult for Noget. Der udtales alſaa den Sætning, at det ſtulde være det konſtitutionelle Monarkis nødvendige Kraw, at Regjeringen er i Overensſtemmeſe med Folkethinget, og, efterat denne Sætning er opſtillet, ſiges der endvidere, ſom en naturlig Følge af den, at „Regjeringens Forberedelse og Ledelſe af Lovgivningsværket ſølgelig maa ſte med de Formaal for Die, ſom Folket ved Valgene af ſine Repræſentanter har tilkendegivet ſom ſine“. Ved diſe ſidſte Ord maa der jo menes: Som Folket ved Valgene af ſine Repræſentanter i Folkethinget har vedkendt ſig ſom ſine, og Sætningen er alſaa forſaavidt kun en Gjentagelſe i anden Form af den Lante, ſom iſorveien er fremſat. Det er diſe Sætninger, ſom det fore-